

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ning, der bekymrer kommunisterne. Hvis det var det, måtte de have protesteret mod den oprustning af Østtyskland, som har fundet sted under masken „folkepoliti“, de måtte have protesteret mod, at man har taget tidligere nazigeneraler til nåde og gør brug af dem, og de måtte have protesteret, da Sovjetunionen i 1952 foreslog, at et samlet Tyskland skulle have ret til et militært forsvar og en dertil svarende rustningsproduktion. De har ikke protesteret mod noget af dette, de har billiget det.

Nej, hensigten med den såkaldte folkestorm, som de nu har givet parole om, er udelukkende den her i landet som i andre vestlige lande at skabe splittelse og prøve på at bryde den brede samling om forsvaret. De vil fremkalde uro og forvirring og søge at opnå en forsvarsmæssig og politisk svækkelse af Vesteuropa for dermed at gøre det så meget lettere for Sovjetunionen at forfølge sine politiske mål. Vi har jo årelange erfaringer for, at kommunisterne i deres udenrigspolitik udelukkende er dikteret af den politik, Sovjetunionen følger. Om de herved kommer i modstrid med deres eget lands interesser, bekymrer dem ikke. Men jeg synes, at andre borgere i dette land skulle tænke over, hvad meningen med de kommunistiske kampagner egentlig er.

Jeg forstår udmærket, at andre end kommunisterne kan føle ængstelse ved en tysk genbevæbning. Det er jo så ligetil. Det er ikke nødvendigt at omtale de forhold, der ligger bag en sådan ængstelse. Dem kender vi alle. Man kan også — og det gør man jo — henvise til, at Danmark i 1947 udtalte sig for tysk afrustning. Skulle dette standpunkt imidlertid have været opretholdt, måtte forudsætningen have været en anden verdenspolitisk udvikling end den, der faktisk har fundet sted. Man var dengang inde i en stærk nedrustning i de vestlige lande, og den burde naturligvis være fulgt op af Sovjetunionen, men det skete ikke. Vi fik i stedet den stærke internationale spænding og hele den udvikling, der nødvendiggjorde Atlantpagten og vor tilslutning dertil. Det er denne ændrede situation, for hvilken de kommunistisk styrede lande bærer hovedansvaret, der har rejst også spørgsmålet om tysk deltagelse i det vesteuropæiske forsvar.

Vi må nemlig erkende, at en sådan tysk deltagelse er nødvendig. Ikke mindst den manglende dækning af Danmarks sydsgrænse skulle gøre det klart her i landet. Vi må også erkende, at som verden ser ud i dag, vil det indeholde store farer, hvis Tyskland henligger som et forsvarsmæssigt tomrum, og vi må endelig på samme baggrund erkende, at det ikke vil være nogen holdbar politik at nægte et folk på 50 millioner mennesker ret til at forsvare sig.

Jeg vil her skyde ind, at når man fører det tyske socialdemokratis holdning i marken overfor det danske socialdemokrati, så er det vel rigtigt, at socialdemokraterne i Tyskland vendte sig mod Europahæren, og at de også har vendt sig mod Londonaftalerne, men det er ikke rigtigt, at de vender sig imod, at Tyskland skal have et forsvar. De er ikke tilhængere af et neutraliseret, forsvarsløst Tyskland.

Det afgørende er derfor, at genbevæbningen af Tyskland finder sted på en måde, der giver de størst mulige garantier, og her finder vi, at den løsning, man under Londonkonferencen er nået til gennem et arbejde, som der er grund til at beundre, er den bedst tænkelige under de givne forhold. Uden at vi naturligvis vil overvurdere de kontrolmuligheder, der kan tilvejebringes, vil vi dog pege på, at det ikke kan være ligegyldigt eller betydningsløst, når just Den vesteuropæiske Unions lande påtager sig et særligt ansvar i den retning. Frankrig har vel været det land, hvor frygten for Tyskland har været mest fremherskende.

Efter det, der nu foreligger for os, må vi gå ud fra, at Frankrig godkender den trufne ordning, og her synes jeg man med god ret kan sige, at hvad der kan godkendes fra fransk — og man kunne føje til fra hollandsk, belgisk og også norsk — side, kan ikke være uantageligt for os. Jeg vil også gerne understrege de bemærkninger, som den højtærede udenrigsminister gjorde om Englands deltagelse i Den vesteuropæiske Union og dermed i det snævre samarbejde omkring kontrollen med de europæiske væbnede styrker. Jeg synes, det er glædeligt, at England træder ind her. Det er for os en yderligere og meget værdifuld betryggelse.

I den offentlige debat har det synspunkt været ført frem, at en tysk genbevæbning